

การส่งเสริมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียน
สังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น
Promotion of Self-Discipline of Students Studying in the 4th – 6th
Primary Classes of the Schools Under Local Administrative
Organization, Namphong District, Khonkaen Province

กัญญาพร อามาศย์
Kanyaporn Armart
มหาวิทยาลัยปทุมธานี
Patumthani University
E-mail: kayyaphron3@gmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ 1) เพื่อศึกษาและแนวทางการส่งเสริมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา คือ แบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้า ได้แก่ กลุ่มผู้บริหารสถานศึกษา กลุ่มตัวแทนครูผู้สอน กลุ่มคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐานและกลุ่มผู้ปกครองของนักเรียน จำนวนทั้งสิ้น 113 คน วิธีการศึกษา คือการศึกษาข้อมูลปฐมภูมิ ได้แก่ ข้อมูลจากแบบสอบถาม วิเคราะห์ข้อมูลด้วยค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการศึกษาพบว่า

1. กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อการเสริมสร้างการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก โดยเรียงลำดับค่าเฉลี่ยจากมากไปหาน้อย ได้แก่ 1) ด้านสภาพแวดล้อมของโรงเรียนพบสาเหตุที่ทำให้นักเรียนขาดความมีวินัยในตนเอง คือ นักเรียนขาดจิตสำนึกในการช่วยเหลือกิจกรรมทั้งในและนอกห้องเรียน และครูผู้สอน มีพฤติกรรมการแต่งกายและจรรยาบรรณวิชาชีพครูในการปฏิบัติกับนักเรียนไม่เหมาะสม 2) ด้านสภาพแวดล้อมทางสังคมพบสาเหตุที่ทำให้นักเรียนขาดความมีวินัยในตนเอง คือ ชุมชนและสังคมไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมที่ชุมชนและสังคมจัดขึ้นในโอกาสต่าง ๆ และ 3) ด้านการอบรมเลี้ยงดู พบสาเหตุที่ทำให้นักเรียนขาดความมีวินัยในตนเอง คือ การอบรมเลี้ยงดูที่เข้มงวดและปล่อยปละละเลยนักเรียนของผู้ปกครอง

2. แนวทางในการส่งเสริมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภออำเภอน้ำพอง ดังนี้ 1) ด้านสภาพแวดล้อมของโรงเรียน โดยทางโรงเรียนควรส่งเสริมให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน ทั้งกิจกรรมนอกหลักสูตรและกิจกรรมในหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้นักเรียนรู้จักรับผิดชอบหน้าที่ของตนเอง 2) ด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม ควรมีการร่วมกันวางแผนจากหลาย ๆ ฝ่าย เช่น คณะครูในโรงเรียน คณะกรรมการสถานักเรียน ผู้ปกครองนักเรียน คณะกรรมการชุมชน โดยเฉพาะในเรื่องของการเข้าร่วมกิจกรรมที่ชุมชนและสังคมจัดขึ้นในโอกาสต่าง ๆ เพื่อให้ นักเรียนมีโอกาสได้เข้าร่วมกิจกรรมดังกล่าวอย่างสม่ำเสมอและ 3) ด้านการอบรมเลี้ยงดู ผู้ปกครองควรให้ความสนใจเอาใจใส่บุตรหลานของตนให้มากขึ้น เปิดใจยอมรับความคิดเห็นของบุตรหลาน ให้กำลังใจและสนับสนุนการทำกิจกรรมต่างๆ ไม่ตามใจมากเกินไป ไม่เข้มงวดเกินไป เข้าใจและให้เวลากับบุตรหลานให้มากขึ้น

คำสำคัญ: การส่งเสริมการมีวินัย, นักเรียน

Abstract

The objectives of the research were to study and find out the guideline for development of How to Promote Being Self-Discipline of Students Studying in the 4th – 6th Primary Classes of the Schools under Local Administrative Organization, Namphong District, Khon Kaen Province. The sampling used for the research were educational administrators, teachers, committee of basic education schools, and students' parents totaling 113 people. The tools used for the research were questionnaires with rating scales, and the data used for studies' method were primary data, that is the data derived from questionnaires. The statistics used for data analysis was Frequency, Percentage, Mean, and Standard Deviation.

The findings were as followed:

1. How to Promote Being Self-Discipline of Students Studying in the 4th – 6th Primary Classes of the Schools under Local Administrative Organization, Namphong District, Khon Kaen Province was at high level in both total aspect and each aspect, when arranging from high to low level it was found that it was prioritized in accordance with averaged value in the followings: 1) Environmental condition of schools 2) Social condition around the schools 3) The aspect involving with how to take care for the students of their parents respectively.

2. As for the guideline for development of How to Promote Being Self Discipline of Students Studying in the 4th – 6th Primary Classes of the Schools under Local Administrative Organization, Namphong District, Khon Kaen Province, it should be made as follows: 1) For environmental condition of the schools, the students should be encouraged to participate the schools' activities in both internal and external activities formulated by the schools in continuation basis for responsibility 2) for social condition, the cooperation of many sectors should be made to have all the students get good opportunity to participate the social activities 3) for the taking care of the students the students' parents should be interested in their children more than it was, the parents should open their minds to let their children express their opinions freely trying to encourage and support them to participate the useful activities no matter what they are, and the parents should take more times for cooperation with their children than before.

Keywords: How to Promote Being Self-Discipline, Students

1. บทนำ

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่นมีโรงเรียนในความรับผิดชอบจำนวน 4 แห่ง ได้แก่ โรงเรียนเทศบาลลำน้ำพอง โรงเรียนเทศบาลกุดน้ำใส โรงเรียนเทศบาลคำใหญ่ปันน้ำใจ โรงเรียนเทศบาลน้ำพองเจริญพัฒนา เป็นโรงเรียนขยายโอกาสที่เปิดการเรียนการสอนในระดับประถมศึกษาปีที่ 1-6 มีนักเรียนทั้งหมดจำนวน 1,132 คน มีข้าราชการครู จำนวน 96 คน พนักงานราชการ จำนวน 7 คน อัตราจ้าง จำนวน 2 คน ครูธุรการ จำนวน 3 คน นักการภารโรง จำนวน 4 คน นักเรียนส่วนใหญ่มาจากชุมชนบริเวณเขตพื้นที่บริการของโรงเรียน และนักเรียนส่วนมากมาจากสภาพครอบครัวยากจน พ่อแม่ผู้ปกครองไปทำงานต่างจังหวัด ทำให้ต้องอาศัยอยู่กับ ปู่ ย่า ตา ยาย ซึ่งเป็นผู้สูงอายุ หรือญาติพี่น้อง บางส่วนอาศัยอยู่กับพ่อแม่ แต่พ่อแม่มีเวลาอบรมเลี้ยงดูน้อย เพราะต้องทำงานหาเลี้ยงครอบครัว บางส่วนมีสภาพครอบครัวแตกแยก หย่าร้างขาดการอบรมเลี้ยงดูไม่ถูกวิธี ผลที่ตามมา คือเด็กมีพฤติกรรมนอกกรอบ ขาดระเบียบวินัย จากการสัมภาษณ์ผู้อำนวยการโรงเรียนในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่นพบว่า ปัญหาที่พบส่วนมากในโรงเรียน นักเรียนแต่งกายไม่ถูกระเบียบวินัย ไม่แสดงความเคารพครู ไม่มีสัมมาคารวะ เห็นครูเดินผ่านนักเรียนไม่ทำความเคารพซึ่งเป็นปัญหาที่ต้องแก้ไขโดยเร่งด่วน (ข้าราชการครูโรงเรียนเทศบาลลำน้ำพอง สัมภาษณ์, 2559) และจากการสัมภาษณ์ครูฝ่ายกิจการนักเรียน พบว่า

ปัญหาวินัยด้านการแต่งกายและการทำความเคารพ เป็นปัญหาที่นักเรียนประพฤติผิดมากที่สุด และโดยเฉพาะนักเรียนระดับประถมศึกษาชั้นปีที่ 4-6 ซึ่งเป็นวัยที่ต้องการความดูแลจากพ่อแม่ ผู้ปกครองครูอาจารย์ และสังคมอย่างใกล้ชิด เพราะเป็นวัยที่กำลังจะก้าวเข้าสู่วัยรุ่น ซึ่งการพัฒนาวิณัยนักเรียนด้านการแต่งกายและการทำความเคารพของนักเรียนให้พัฒนาในทางที่ดีขึ้น โดยประสานความร่วมมือกับทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องเพื่อให้ การพัฒนาวิณัยของโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น (ข้าราชการครู โรงเรียนเทศบาลคำใหญ่สมภาพณ์, 2559)

จากสภาพปัญหาที่กล่าวมา ผู้ศึกษาในฐานะข้าราชการครูจึงสนใจศึกษาการส่งเสริมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น ซึ่งผลการศึกษาจะนำไปปรับใช้ให้เกิดประโยชน์ต่อการมีวินัยในตนเองของนักเรียนต่อไป

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาการส่งเสริมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น
2. เพื่อศึกษาแนวทางในการส่งเสริมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่นและหน่วยงานอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

3. วิธีดำเนินการวิจัย

1. ขอบเขตด้านเนื้อหา

โดยจะทำการศึกษาหลักการสำคัญของระเบียบวินัยที่มีประสิทธิภาพของ Curwin and Mendler 3 ด้าน ได้แก่ (Charles, 2002)

- 1.1 ด้านการอบรมเลี้ยงดู
- 1.2 ด้านสภาพแวดล้อมของโรงเรียน
- 1.3 ด้านสภาพแวดล้อมของสังคม

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

2.1 ประชากรที่ใช้ในการศึกษา คือผู้บริหารสถานศึกษา ครูผู้สอน คณะกรรมการสถานศึกษา และผู้ปกครองของนักเรียน โรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น ปีการศึกษา 2559 จำนวน 3 แห่ง ได้แก่ โรงเรียนเทศบาลลำน้ำพอง โรงเรียนเทศบาลกุดน้ำใส โรงเรียนเทศบาลน้ำพองเจริญพัฒนา รวมทั้งสิ้นจำนวน 113 คน

2.2 กลุ่มตัวอย่าง คือ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่ ผู้บริหารสถานศึกษา จำนวน 6 คน ตัวแทนครูผู้สอน จำนวน 3 โรงเรียน ๆ ละ 9 คน รวม 27 คน คณะกรรมการสถานศึกษา จำนวน 3 โรงเรียน ๆ ละ 9 คน รวม 27 คนและผู้ปกครองของ

นักเรียนจำนวน 3 โรงเรียน ๆ ละ 20คน รวม 60คนรวมเป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 113 คน ได้มาแบบเจาะจง (Purposive Sampling) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545)

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ข้อมูลสารสนเทศสำหรับเป็นแนวทางการสร้างการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่นซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อครูผู้สอน ผู้ปกครอง ผู้บริหารโรงเรียน ในการนำข้อค้นพบที่ได้จากการศึกษา พัฒนาพฤติกรรมกรรมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนให้เป็นบุคคลที่มีคุณค่ามีประโยชน์ต่อสังคมและประเทศ ต่อไป

2. ได้ข้อมูลสารสนเทศสำหรับสถานศึกษาอื่น ๆ ที่มีบริบทคล้ายกัน สามารถนำข้อค้นพบที่ได้จากการศึกษาไปกำหนดกรอบแนวทางส่งเสริมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนต่อไป

เครื่องมือในการศึกษา

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถาม (Questionnaire) ซึ่งได้สร้างตามวัตถุประสงค์ของการศึกษาและกรอบแนวคิดที่กำหนดขึ้น โดยแบ่งออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศและตำแหน่ง เป็นลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist)

ตอนที่ 2 ข้อมูลความคิดเห็นที่มีต่อการเสริมสร้างการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนในสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น จำนวน 32 ข้อ ประกอบด้วย ด้านการอบรมเลี้ยงดู จำนวน 15 ข้อ ด้านสภาพแวดล้อมของโรงเรียน จำนวน 9 ข้อ ด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม จำนวน 8 ข้อ ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) กำหนดการให้คะแนนคำตอบของแบบสอบถาม ดังนี้ (กัลยา วาณิชยปัญญา, 2544)

สถิติที่ใช้ในการศึกษา

1. ค่าความถี่ (Frequency)
2. ค่าร้อยละ (Percentage)
3. ค่าเฉลี่ย (Mean)
4. ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
5. ค่า IOC (Index of Item Objective Congruence)
6. ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination Power)
7. ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม (Reliability)

4. สรุปผลการวิจัย

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากการศึกษาการส่งเสริมการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น สรุปผลการศึกษา ได้ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ผลจากการศึกษาข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 68.1 เป็นผู้บริหารสถานศึกษา ร้อยละ 5.3 เป็นครูผู้สอน ร้อยละ 23.9 เป็นคณะกรรมการสถานศึกษาและผู้ปกครองของนักเรียน ร้อยละ 70.0

2. ความคิดเห็นที่มีต่อการเสริมสร้างการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น

ผลจากการศึกษาความคิดเห็นที่มีต่อการเสริมสร้างการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อการเสริมสร้างการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านอยู่ในระดับมากทุกด้าน โดยด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด ได้แก่ ด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม ด้วยการส่งเสริมให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมทางวัฒนธรรมประเพณีของชุมชน ส่งเสริมให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมของชุมชนในโอกาสต่าง ๆ ส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในกิจกรรมนันทนาการของชุมชน ส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักรักษาความสะอาดสิ่งแวดล้อมในชุมชน ส่งเสริมให้นักเรียนปฏิบัติตามกฎระเบียบของชุมชน และกฎหมาย และส่งเสริมให้นักเรียนมีส่วนร่วมในสอดส่องดูแลความสงบในชุมชน รองลงมา ด้านการอบรมเลี้ยงดู โดยผู้ปกครองยินดีให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน ผู้ปกครองเปิดโอกาสให้นักเรียนได้เข้าร่วมพัฒนาหมู่บ้านตามความเหมาะสม เมื่อนักเรียนทำดีควรได้รับการชมเชยจากผู้ปกครอง ผู้ปกครองควรพูดย้ำให้นักเรียนตั้งใจเรียนและควรถามเรื่องการเรียน การทำการบ้านของนักเรียนตลอดเวลา และผู้ปกครองควรยอมรับในความสามารถของนักเรียน และด้านที่มีค่าเฉลี่ยต่ำสุด ได้แก่ ด้านสภาพแวดล้อมของโรงเรียน ด้วยการส่งเสริมให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนกับเพื่อน ครูแต่งกายสุภาพเรียบร้อยเหมาะสมกับความเป็นครู โรงเรียนส่งเสริมให้นักเรียนทำกิจกรรมในห้องเรียนนอกห้องเรียนร่วมกัน ครูปฏิบัติตามจรรยาบรรณวิชาชีพครูในการปฏิบัติกับนักเรียน โรงเรียนส่งเสริมให้นักเรียนรู้จักการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน

5. อภิปรายผล

จากการวิเคราะห์เกี่ยวกับการเสริมสร้างการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น พบประเด็นที่น่าสนใจ ผู้ศึกษาจึงนำมาอภิปรายผล ดังนี้

ความคิดเห็นที่มีต่อการเสริมสร้างการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างมีความคิดเห็นต่อการเสริมสร้างการมีวินัยในตนเองของนักเรียนโดยรวมและรายด้าน อยู่ในระดับมาก สะท้อนให้เห็นว่า ปัจจุบันโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น มีปัญหาเกี่ยวกับการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 ซึ่งปัญหาการขาดวินัยในตนเองของนักเรียน นั้นมีสาเหตุมาจากด้านสภาพแวดล้อมของโรงเรียน รองลงมา ด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม และด้านการอบรมเลี้ยงดู ซึ่งผลการศึกษาครั้งนี้มีความสอดคล้องกับสาเหตุที่ทำให้นักเรียนขาดระเบียบวินัยของกอร์ตัน (Gorton 1983 อ้างถึงใน คำพิ ตรงกลาง (2551) ที่ระบุว่า การที่นักเรียนขาดระเบียบวินัยหรือมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมนั้น มีสาเหตุด้วยกันหลายประการ ได้แก่ ปัญหาที่เกิดจากโรงเรียน ปัญหาที่เกิดจากตัวนักเรียนเอง ปัญหาที่เกิดจากสภาพสิ่งแวดล้อมทั้งทางบ้าน และชุมชน สอดคล้องกับมาลี จุฑา (2542) ที่กล่าวไว้ว่า พฤติกรรมทุกอย่างต้องมีสาเหตุการที่นักเรียนประพฤติผิดวินัยนั้น อาจมีสาเหตุจากสภาพเกี่ยวกับตัวนักเรียน สภาพสิ่งแวดล้อมภายในและภายนอกโรงเรียน และอาจมีสาเหตุที่เกิดจากครู

เมื่อพิจารณาสิ่งที่กลุ่มตัวอย่างเห็นด้วยต่อการเสริมสร้างการมีวินัยในตนเองของนักเรียน ในด้านการอบรมเลี้ยงดู ด้านสภาพแวดล้อมของโรงเรียน และด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม พบสิ่งที่เป็นปัญหาอุปสรรคต่อการเสริมสร้างการมีวินัยในตนเองของนักเรียนที่สำคัญ ดังนี้

1. ด้านการอบรมเลี้ยงดู พบสาเหตุสำคัญที่ทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น ขาดวินัยในตนเอง คือ ผู้ปกครองไม่ส่งเสริมให้นักเรียนเข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียน ไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้เข้าร่วมพัฒนาหมู่บ้านตามความเหมาะสม ไม่ดูแลเอาใจใส่ในเรื่องการเรียนของนักเรียน ไม่ยอมรับในความสามารถของนักเรียน และไม่ยอมรับการคบเพื่อนต่างเพศของนักเรียน ซึ่งเป็นลักษณะการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดและการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย สะท้อนให้เห็นว่าการอบรมเลี้ยงดูนักเรียนของผู้ปกครองโรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น ล้วนเป็นรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่ขาดประสิทธิภาพ และเป็นสาเหตุหนึ่งทำให้เกิดปัญหานักเรียนขาดความมีวินัยในตนเอง โดยเฉพาะนักเรียนที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูที่ไม่ดีหรืออยู่ในสภาพแวดล้อมที่ไม่เอื้ออำนวย ก็ส่งผลให้นักเรียนมีวินัยในตนเองต่ำ ซึ่งผลการศึกษา

ครั้งนี้มีความสอดคล้องกับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของผู้ปกครอง ของ Baumrind (1980) ที่กล่าวว่า รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบตามใจ จะส่งผลให้เด็กไม่มีศักยภาพตามวุฒิภาวะ มีความสามารถในการควบคุมตนเองต่ำ มีลักษณะพึ่งพาผู้อื่นสูง และมีปัญหาในการควบคุมอารมณ์ เช่นเดียวกับ กตัญชลี ณรงค์ราช (2543) และ Maccoby and Martin (1983) ที่กล่าวว่า รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่น่าเป็นห่วงที่สุด ก็คือ รูปแบบการอบรมเลี้ยงดูแบบทอดทิ้ง เพราะส่งผลให้เด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูแบบนี้มีลักษณะที่ก้าวร้าว ต่อต้านสังคม (Anti-social) นำไปสู่การติดยาเสพติด หรือการกระทำผิดทางอาชญากรรมต่าง ๆ ความสอดคล้องกับสาเหตุที่ทำให้เกิดปัญหาทางวินัยของนักเรียนของ กอร์ดัน (Gorton 1983 อ้างถึงใน คำพิ ตรกลาง (2551) ที่กล่าวว่า สภาพการใช้อำนาจของบุคคลและความสัมพันธ์ภายในบ้านไม่ดี เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ให้นักเรียนมีพฤติกรรมผิดวินัย

2. ด้านสภาพแวดล้อมของโรงเรียน พบสาเหตุสำคัญที่ทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น ขาดวินัยในตนเอง คือ ตัวนักเรียนเองและครูผู้สอน ในด้านตัวนักเรียน คือ นักเรียนไม่เข้าร่วมกิจกรรมของโรงเรียนหรือกิจกรรมในห้องเรียนร่วมกันกับเพื่อน ไม่รู้จักการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ส่วนด้านครูผู้สอน คือ พฤติกรรมการแต่งกายและจรรยาบรรณวิชาชีพครูในการปฏิบัติกับนักเรียน สะท้อนให้เห็นว่าสภาพแวดล้อมของโรงเรียน ด้านตัวนักเรียนเองและครูผู้สอน เป็นสาเหตุหนึ่งทำให้เกิดปัญหานักเรียนขาดความมีวินัยในตนเอง ซึ่งผลการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีความสอดคล้องกับสาเหตุที่นักเรียนขาดระเบียบวินัยหรือมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของสมพร สุทัศน์ (2541) ที่ระบุว่า นักเรียนขาดระเบียบวินัยมีสาเหตุมาจากตัวนักเรียนซึ่งเป็นคนที่มีปัญหาและปัญหาจากตัวครู (สมพิศ ไห้งาม, 2550) ปัญหาที่เกิดจากครู อันมีผลมาจากสภาพห้องเรียนที่ไม่น่าสนใจ ความสนใจและใส่ใจของครูที่มีต่อนักเรียนไม่ทั่วถึง ตลอดจนการแตกแยกแบ่งกลุ่มของครูในโรงเรียนด้วยกันจนนักเรียนสังเกตเห็นได้ และมาลี จุฑา (2542) กล่าวไว้ว่า ครูมีบุคลิกไม่ดี พูดจา วางตัว แต่งกายไม่เหมาะสม ครูไม่ยุติธรรม และมีอคติต่อนักเรียน เป็นตัวการสำคัญที่ทำให้ให้นักเรียนเกิดปัญหาทางวินัย

3. ด้านสภาพแวดล้อมทางสังคม พบสาเหตุสำคัญที่ทำให้ให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น ขาดวินัยในตนเอง คือ ชุมชนและสังคมไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้เข้าร่วมกิจกรรมที่ชุมชนและสังคมจัดขึ้นในโอกาสต่าง ๆ เช่น กิจกรรมทางวัฒนธรรมประเพณี กิจกรรมนันทนาการ กิจกรรมรักษาความสะอาดสิ่งแวดล้อมในชุมชน กิจกรรมการเรียนรู้ในการปฏิบัติตามกฎระเบียบของชุมชนและกฎหมาย รวมถึงกิจกรรมการสอดส่องดูแลความสงบในชุมชน สะท้อนให้เห็นว่า สภาพแวดล้อมทางสังคม เป็นสาเหตุหนึ่งทำให้เกิดปัญหานักเรียนขาดความมีวินัยในตนเอง กล่าวคือ ชุมชนเป็นแหล่งสนับสนุนพฤติกรรม ชุมชนเป็นแหล่งขัดขวางพฤติกรรมและชุมชนเป็นแหล่งปลูกฝังค่านิยม หากชุมชนเป็นแหล่งต้นแบบการสนับสนุนในทางไม่ดี หรือขัดขวางความดีและมีค่านิยม

ที่ไม่ดีก็จะทำให้พฤติกรรมเบี่ยงเบนไปตามอิทธิพลของชุมชน นักเรียนที่อาศัยอยู่ในสภาพชุมชนที่ดี ก็จะทำให้นักเรียนมีวินัยในตนเองดีขึ้นตามไปด้วย ตรงกันข้ามหากนักเรียนอาศัยอยู่ในสภาพชุมชนที่ย่ำแย่ ก็อาจทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมความมีวินัยในตนเองที่ลดน้อยลงไปด้วยเช่นกัน ซึ่งผลการศึกษาค้างนี้มีความสอดคล้องกับแนวคิดเกี่ยวกับวินัยในตนเองของพรทิพย์ รัตนธำ (2548) ที่ระบุว่า วินัยทางสังคม เป็นวินัยที่เกิดจากการควบคุมของอำนาจจากภายนอก ที่ส่งผลต่อการควบคุมจิตใจ และพฤติกรรมของบุคคล เช่น การปฏิบัติตามกฎระเบียบ ข้อบังคับ กฎหมาย เป็นต้น

6. ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาและวิจัยการประพจน์ผิดระเบียบวินัยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น เพื่อให้ได้ข้อมูลในการวางแผนป้องกันปัญหาการประพจน์ผิดระเบียบวินัยของนักเรียนและส่งเสริมความมีวินัยที่ดีของนักเรียน สำหรับผู้บริหารสถานศึกษา ครูแนะแนวครูผู้สอนและผู้เกี่ยวข้อง ต่อไป

2. ควรศึกษาและวิจัยเชิงปฏิบัติการเพื่อพัฒนาการมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น เพื่อให้ได้ข้อมูลในเชิงลึกเกี่ยวกับสภาพและปัญหาวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่น อันจะทำให้ได้หาแนวทางพัฒนาวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4-6 โรงเรียนสังกัดองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อำเภอน้ำพอง จังหวัดขอนแก่นสู่การเป็นผู้ใหญ่ที่มีวินัยในตนเอง และเป็นพลเมืองที่ดีต่อประเทศชาติต่อไป

3. ควรศึกษาและวิจัยรูปแบบการจัดกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะช่วยเสริมสร้างวินัยในตนเองของนักเรียน เช่น กิจกรรมทางวัฒนธรรมประเพณี กิจกรรมนันทนาการ กิจกรรมรักษาความสะอาดสิ่งแวดล้อมในชุมชน กิจกรรมการเรียนรู้ในการปฏิบัติตามกฎระเบียบของชุมชนและกฎหมาย กิจกรรมการสอดส่องดูแลความสงบในชุมชนหรือกิจกรรมบำเพ็ญประโยชน์อื่น ๆ ว่ามีประสิทธิภาพในการสร้างเสริมวินัยในตนเองให้แก่ นักเรียนเพียงใด

เอกสารอ้างอิง

กรมวิชาการ. กระทรวงศึกษาธิการ. (2542). **แนวคิดและทฤษฎีในการพัฒนาคุณธรรมที่เน้นความมีวินัยและความเป็นประชาธิปไตย**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: กรมวิชาการ.
กองวิจัยทางการศึกษา. (2542). **การสังเคราะห์รูปแบบการพัฒนาศักยภาพของเด็กไทยด้านความรับผิดชอบและการมีวินัยในตนเอง**. กรุงเทพฯ: กองวิจัยทางการศึกษา.

กระทรวงศึกษาธิการ.(2551).**หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551.**

กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.

กัตัญชลี ฌรงศ์ราช. (2543). “การเปรียบเทียบความฉลาดทางอารมณ์ของเด็กวัยย่างเข้าสู่วัยรุ่นที่ได้รับการอบรมเลี้ยงดูในรูปแบบที่แตกต่างกันตามการรับรู้ของตนเอง.”

วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ คณะจิตวิทยา, บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

กัญญนันท์ ภัทรสรณ์ศิริ. (2555). ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อประสิทธิภาพการทำงานของบุคลากร: กรณีศึกษาสำหรับสถาบันเทคโนโลยีปทุมวัน. **วารสารวิชาการปทุมวัน**, 1(1), 73-105.

กัญระญา รุ่งเรือง. (2545). “ผลของการจัดกิจกรรมกลุ่มแบบหลากหลายต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1.” **วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต** สาขาวิชาการแนะแนวและให้คำปรึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

กัลป์กร มั่นถาวรวงศ์. (2547). “บทบาทของผู้บริหารสถานศึกษาต่อการส่งเสริมการวิจัยในชั้นเรียนระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานในกรุงเทพมหานคร.” **วิทยานิพนธ์ครุศาสตรบัณฑิต** ภาควิชาการบริหารการศึกษา, บัณฑิตวิทยาลัย สถาบันราชภัฏสวนสุนันทา.

กุลชา ศิริเฉลิมพงศ์. (2544). “แนวทางการพัฒนาความมีวินัยในตนเองของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนบุรีรัมย์พิทยาคมจังหวัดบุรีรัมย์.” **ปริญญานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต** สาขาวิชาพัฒนาสังคม, มหาวิทยาลัยขอนแก่น.

โกศล แยมกัญจนวัฒน์. (2552). “คู่มือการจัดกิจกรรมการพัฒนาวินัยนักเรียนด้านความรับผิดชอบต่อนตนเองของนักเรียนโรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาพัฒนาการตอนคลัง.” **สารนิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต** สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

คงศักดิ์ รินทา.(2556). “ปัจจัยที่ส่งผลต่อความมีวินัยในตนเองของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนขยายโอกาส สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประถมศึกษาบึงกาฬ”. **วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรมหาบัณฑิต** สาขาวิจัยและประเมินผลการศึกษา, มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.

คำพิ ตรงกลาง. (2551). “การศึกษาปัญหาการประพฤติผิดระเบียบวินัยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นในโรงเรียนขยายโอกาสทางการศึกษา สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษานครราชสีมา เขต 6.” **วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต** สาขาวิชาการบริหารการศึกษา, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.